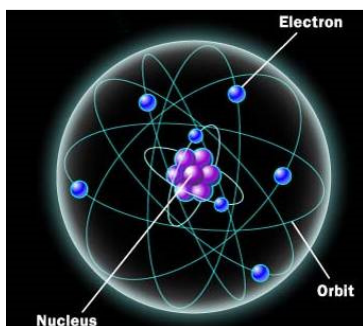

ETER

Most med znanostjo in metafiziko se nahaja s spoznanji o fraktalni naravi stvarnosti in v bistvenem pojavu, ki razumevanju pojavov odpre nova vrata - etrom. Eter je »ustvarjalno polje« stvarstva, poligon, **na katerem iz etrskih vrtincev nastajajo materialne forme**. Kako se to zgodi, bomo spoznali v nadaljevanju. Temu pa želimo dodati pomembno ugotovitev. Eter je tisto, kar prežema in z energijo napaja vse, natanko isto pa velja tudi za »duh«! Zamenjajmo besedo eter z »duh«, pa znanstveni razmislek postane presenetljivo podoben trditvam in modrostim iz duhovne sfere! **Eter je ključ, s katerim odklenemo vrata »duhovnega sveta«**, s tem pa se odpre možnost povezovanja spoznanj z obeh področij.

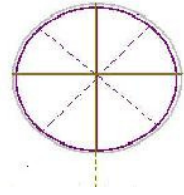
Če je eter ustvarjalno polje stvarstva, tedaj mora obstajati razlaga, kako se v njem rodi materija. V tem besedilu si pogledjmo fenomen materije v grobem, v naslednjem besedilu pa se bomo spoznali s strukturo snovi na nekoliko bolj znanstveni ravni.

Nassim Haramein je razmišljal takole: Namesto da v **atomu**, »gradniku snovi«, ki je 99,99999% prazen prostor, iščemo delce »snovi«, se raje osredotočimo na dejstvo, da je **atom rezultat določene delitve**, diferenciacije v vakuumu. Vakuum se deli na neskončnem področju delitev – govorili smo o »zumiranju« na neskončni skali, in pojavni svet je posledica teh delitev ter odraz različnih gostot. Naš opaženi svet je le del teh delitev na določenem področju te skale.

Iluzija materialnosti

Kako je mogoče, da absurdno prazen atom obravnavamo kot gradnika »trdne« materije? Zakaj se nam zdi, da je materija resnično nekaj »trdnega«, čvrstega? Odgovor je presenetljiv: zaradi skoraj svetlobne hitrosti, s katerimi se subatomske delci gibljejo v njem.

Čeprav je elektron (pravilneje elektronski oblak) brez mase, dejansko je in ga tudi »opažamo« na vseh mestih krožnice hkrati, krožnice pa se gosto prepletajo in prekrivajo ter ustvarjajo vtis, da **gre za polno kroglo**. Slika bo jasnejša, če si predstavljamo primer ventilatorja: pri majhnih hitrostih vrtenja v polju vetrnice opažamo meglico, ki jo ustvarjajo vrteči kraki. Tudi prst bi lahko vtaknili skozi to meglico, če bi tvegali udarec po njem. Če pa bi se vetrnica vrtela s svetlobno hitrostjo, bi namesto meglice videli trdno ploščo in tudi otipali bi jo lahko! **S hitrostjo prevarate vid in tip!**

ETER

Privid trdne materije torej nastane kot posledica velikanskih hitrosti v mikroskopskem svetu. Trditev vzhodnih modrecev, da je **vse, kar gledamo, iluzija, maya**, se ujema s tem spoznanjem. Popolnoma jasno nam je, da je zelo realistično (celo 3D) gibanje na platnu v kinu le utvara. Gledamo le statične slike, ker pa se vrstijo zelo hitro, ustvarjajo vtis »živosti«. Mehanizem »trdnosti« je podobna prevara.

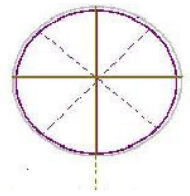
Pri razčlenjevanju svojega pogleda na masne objekte nas Haremein šokira z izjavo, da so ti povezani s pojavom »črne luknje«. Pravi nekako takole: vse, kar se giblje, od subatomskega delca do galaksij, črpa energijo iz vakuuma. Generiranje energije v krčivnem delu stvarnosti se dogaja v vakuumu skozi ukrivljanje prostor-časa proti jedru masnega objekta – »točki singularnosti« sistema. Vsaka delitev, ne glede na to, na katerem področju skaliranja se dogaja, ustvarja singularnost; ta pa se povezuje s fenomenom »**črne luknje**«, pojavom, ki ga popisujejo tudi Einsteinove enačbe polja.

Enačbe polja in črne luknje

Leta 1916 je **Einstein** razvil svojo Splošno teorijo relativnosti in objavil niz **enačb polja**, s katerimi je želel popisati gravitacijo oziroma ukrivljanje prostora kot posledico snovi. Pri izredno močni ukrivljenosti prostora določen člen enačbe dobi neskončno vrednost. S to vrednostjo, ki jo imenujejo Schwarzschildova singularnost, se povezuje pojav, ki nam je poznan iz astrofizike: **črna luknja**. Sila gravitacije je v tem primeru tako močna, da ji nič, prav nič ne more pobegniti. Kot razlaga Haremein, so pri nadaljnjem razvijanju enačb polja ta del, ki obravnava kontrakcijski del stvarnosti – kdo bi vedel, kaj početi z neskončnostjo? – preprosto zanemarili. Zaradi te poenostavitve Einsteinove enačbe polja zgrešijo bistveni del pojava in prezrejo vzrok za gravitacijo in vrtilni moment. Haremein dodaja, da bi bilo izključeni del, ki obravnava nedeterministične dejavnike stvarnosti, najprimerneje zapisati s fraktalnim zapisom.

Pojavi, ki so jih kasneje povezali s pojmom **črne luknje**, bi morali biti prisotni v splošni relativnostni teoriji kot njen bistven sestavni del. Po Haremeinu črna luknja ni pojav, ki ga srečamo le v drugih galaksijah in oddaljenih predelih vesolja, temveč je osnovni in obenem ključni mehanizem, ki **poganja vesolje**. Je fenomen, ki daje življenje objektom na različnih področjih opazovanja, od subatomskega delca in atoma do planetov, sonc, galaksij itd. Razpon velikosti črne luknje (skalabilnost) je torej od mikroskopsko majhnih do takšnih z orjaškimi dimenzijami, kot jih vidimo v oddaljenih galaksijah.

Kako bi ponazorili črno luknjo? To je **virtinec** (vorteks), ki črpa energijo iz vakuuma in jo spiralno zavrtinči, to pa ustvarja gravitacijo in EM sile. Virtinec ima **centralno točko** (singularnost črne luknje), ki je točka miru, mesto, kjer obstoj materije ni mogoč. Oko tornada je primer za to. Tudi

ETER

galaksija, katere premer je kakih 1000 svetlobnih let, ima v središču gigantsko črno luknjo, ki je področje mirovanja. Če opazujemo črno luknjo od znotraj (pod dogodkovnim horizontom – »točka brez povratka«), jo vidimo kot najbolj črno temo, če pa smo v zunanosti (dlje od dogodkovnega horizonta), jo vidimo kot zelo svetel objekt. Lahko bi jo imenovali »**belo luknjo**«. Jedra galaksij so **najsvetlejši objekti** v vesolju, so sonca. Bela in črna luknja nista dva objekta temveč sta dva obraza istega pojava. Zato je ustrežnejše kot o črnih luknjah govoriti o **belo-črnih luknjah** ali belo črnih **celotah** (BČC). Hamein je izraz »hole« spremenil v »**whole**« - »whole« kot celota, kar ustrežnejše definira pojav.

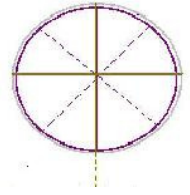
Ker ima vesolje fraktalne značilnosti, se BČC nahajajo druga v drugi. Ko z Zemlje opazujemo zvezde ali naše Sonce, opažamo le njihov ekspanzijski del; vidimo jih kot »**bele luknje**« oz. svetle objekte.

Hamein **strukturo črne luknje** ponazori z dvema torusoma (dober primer torusa je zračnica avtomobila), obročema eterične energije, eden nad drugim, znotraj krogle. Dinamika stoječega vala na površini obeh torusov oblikuje spiralno gibanje (zaradi Coriolisove sile), ki vodi energijo iz notranjosti na obod in po zunanosti v spirali do odprtine v torusu v njegovo notranjost, od tam pa zopet navzven. Gibanje je simetrično za zgornji in spodnji torus in odraža lastnost kozmične dinamike: medtem ko se en del vala širi, se drugi del krči. Ob pogledu z vrha bi videli zelo podobno sliko kot jo kažejo vzhodni mistiki - **jin jang simbol**.

Gravitacija na kontrakcijski in EM sila na ekspanzijski strani dogodkovnega horizonta sta povezana izraza energijska dogajanja v ČBC. Gravitacija povzroči ukrivitev prostorčasa, ukrivljenost povzroči novo radiacijo, vse skupaj pa ustvarja odprto povratno zanko, ki jo opišemo kot fraktal.

Trditev, da je subatomski delec - **proton - črna luknja**, je Hamein objavil v dokumentu »The Schwarzschild proton«, ki ga je znanstvena javnost l. 2009 opredelila kot enega najboljših člankov s področja fizike. Predstavil je tudi dokaz; pripravil je grafikon, v katerem je nanizal podatke o razmerju med premerom in maso vseh znanih objektov: vesolja, galaksij, kvazarjev, sonca, planetov, protona. Izkaže se, da vse točke ležijo na premici. Podatek za standardni proton, kakršnega opisuje znanost, pa pade daleč izven grafa; očitno podatek ne odraža resnice.

Hameinove ugotovitve imajo daljnosežne posledice. Pomenijo, da se v vsakem protonu zrcali vse vesolje in da so informacije z vseh protonov prisotne v vsakem od njih. Ali drugače povedano: **vse je povezano, vse je eno.**

ETER

Ideja, da so posamezni gradniki vesolja črne luknje, ni tako nenavadna, kot se zdi. **Stephen Hawkins** npr. je mnenja, da so vsi subatomske delci mini črne luknje... Ogromni LHC pospeševalnik blizu Ženeve naj bi pomagal potrditi to teorijo.

Okvir: Črna luknja je v astrofiziki teoretična zgostitev mase, katere težnostno polje je tako močno, da nič, niti svetloba na razdalji, manjši od »dogodkovnega horizonta«, ne more uiti njeni privlačnosti. Ime si je izmislil ameriški fizik Wheeler l. 1967. Ime nima nobene zveze s kakšno resnično »luknjo«. Teoretično so lahko črne luknje poljubne velikosti, od mikroskopskih do skoraj velikosti vidnega vesolja. Kot opisuje teorija, v centru črne luknje leži gravitacijska singularnost, kjer ukrivljenost prostorčasa postane neskončna.

- See more at: <http://www.prsluhni.si/index.php/novo-nova-znanost/kaj-daje-materiji-trdnost?showall=1&limitstart=#sthash.FlIFGtyS.dpuf>